Mira min M

Der skal være firkanter over det hele, siger foreningens prismodtage

Af Steffen Larsen

Mira har begejstret læsere i både Danmark og udlandet. Nu nærmer serien sig sin afslutning. Vi har mødt skaberne, Sabine Lemire og Rasmus Bregnhøi, til en snak om samarbejdet, læseglæden og livet med Mira.

Lad os begynde med fakta.

Mira-bøgerne er en serie på nu 11 bind (plus det løse). De er tegneserier, hvor ord og billede spiller godt sammen. Lige som de skal. Bøgerne er udkommet i cirka 22 lande, og kun et enkelt (Spanien) har droppet hovedpersonens navn, fordi Mira betyder noget andet for spanske børn.

Serien er allerede blevet præmieret (Orla x 3, Ping og Skriverprisen). Og nu igen af denne forening (især for bind 10) Skolebibliotekernes Forfatterpris 2026. Der er også lavet en rigtig god spillefilm (kan ses på Filmstriben).

Mira-serien har vundet adskillige priser, bl.a. Orla-prisen, Pingprisen og Skriverprisen – og senest Skolebibliotekernes Forfatterpris 2026. Læs mere om prisuddelingen på side 14-15 i Børn & Bøger.

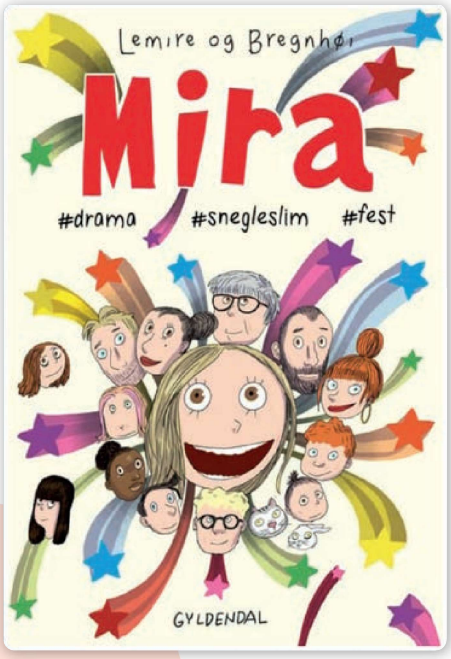

Persongalleriet er afstemt

Og forældrene til Mira går sådan her til værks: Sabine Lemire skriver et brev til tegner Rasmus Bregnhøi, som heldigvis bor lige ved siden af. Tegneren tegner brevet. Han tænker over sådan noget som, hvor meget billedet kan ændre ved ordenes hensigt. Og måske får tegneren det indfald at gøre et kort brev langt (i sidetal) og det modsatte. Det er som et spil de har med hinanden. Og persongalleriet er afstemt. Når det hele funker, er det legesygt som en hundehvalp og snusfornuftigt, som en moderne mor.

Og ja: hovedpersonen hedder altså Mira. Hun bor i en husbåd på Christianshavn i København med sin eksentriske mor. Omgivet af livligt liv. Bøgerne fortæller, hvad hun oplevede og lærte imellem sit 10. og 17. år – sådan cirka. Lige nu er hun på efterskole. Serien er mest for piger. Og dog.

Så lad os indledningsvis snakke med dem selv. Og de to tænker nok, at mange drenge læser med om Mira. (Måske i smug og for at lære noget om piger, red.).

Sabine og Rasmus tager imod på denne solfyldte efterårsdag i København. De har Kongens Have i baghaven i et af de bitte huse langs med Kronprinsessegade og foran sig et mylder af potentielt læselystne forbipasserende.

Der er krea i hjørnerne og kaffe på kanden. Men da den første benovelse har lagt sig, må *Børn & Bøgers* udsendte alligevel bore lidt dybere end Mira-seriens nummer 10, der ellers er et skattekammer af nyttige oplysninger. Hvordan begyndte det sådan helt rigtigt?

En pige i hovedrollen – og krea i fokus

De glade forældre fortæller hjemmevant om dengang for en lille snes år siden, hvor de fik lyst til at lave en tegneserie-historie for børn med en pige i hovedrollen og krea i baghånden.

Flere gode forlag afviste idéen eller ville putte hende på "smalkost" (= ingen reklame). Så slog Gyldendal endelig til og resten er historie. *Børn & Bøger* spørger ikke ind til privatøkonomiske forhold, men den udsendte har dog bemærket, at hans eksemplar af Mira 10. er 5. oplag. Så runder vi også – for at få deres placering på livets liste – ting som Kastrup

ira

ere.

I et af de små huse langs Kronprinsessegade i København, med Kongens Have i baghaven, tog Sabine Lemire og Rasmus Bregnhøi imod til en snak om Mira. Her er bøgerne udstillet blandt tegninger, figurer og kreative detaljer.

lufthavn, cigaretter og sådan noget. Ja, vi gør. Ikke mere om det.

Og nu fortæller de videre. Sabine har godt styr på, hvordan det udviklede sig til, at "der skulle være firkanter over det hele." Et stolt dogme, der blev fulgt op, da Sabine fortalte Gyldendal, at det skulle være en kreativ hovedperson. Og den lille gnist, som oprindelig tænder værket, er måske en tur til Paris, hvor de ser tegneserier, som gør det, de selv drømmer om. I udstyr og format.

Det er adskillige år siden det skete. Men en god tegneserie er jo ikke til at holde nede!

Og nu skal der tænkes på det store udland.

Tyskland, Finland og Italien er de største arvetagere af Mira. Især Italien. Sabine snakkede med sin redaktør på Gyldendal, om de nu skulle til at holde igen med visse ting. Hun fik den besked, at det skal de ikke. Så det er de allerede gået i gang med.

To bøger mere

Hvad sker der med Mira efter efterskolen?

- Hun skal vel i gymnasiet, (siger Sabine med en lidt træt stemme)?

Men fuldfører hun?

- Det er ikke til at sige.

Jeg tænkte, hun kunne læse kunsthistorie og sådan?

- Det er også muligt. Vi har tanker om to bøger mere i serien. Så er det slut.

Og dem har I allerede planer med?

- Jeg har ikke planer om noget som helst, (siger Rasmus). Jeg venter på, hvad der kommer. Sådan er det blevet efterhånden. Vi snakker meget lidt om, hvordan det skal være. Det er faktisk skægt, at jeg ved så lidt om, hvad der skal ske. Men hvis jeg havde været med, så havde det givet en masse besvær i redigeringsfasen.

- Men det er ikke helt rigtigt, (indskyder Sabine, og så snakker vi lidt om det, indtil tegneren konkluderer):

- Egentlig passer det mig helt vildt godt at have en tekst at spille op mod ligesom en mur. Hvis det startede med tegnerens tegninger ville det også binde forfatteren fast.

- Men derfor er det sjovt (siger Sabine), at du altid kommer med små sidehistorier – det er jo en luksus. Det er dig, som fandt på Sara, og nu er hun en vigtig person i historien. Og du antydede noget, som ikke var i teksten, da mor flirtede med Livas far på nabobåden?

Arbejder på højtryk

(Og herfra skal Rasmus Bregnhøi indstilles igen-igen til den årlige konkurrence om *Det gladeste smil.* Ingen enlig streg kan være så glad opadvendt som Miras mund. Sikke en stribe. Tak!)

- Nu siger jeg (Rasmus red.) noget, der er lidt fjollet, men jeg har den fornemmelse, når jeg modtager Sabines manuskripter, at de er færdige. Der er ganske simpelt ikke mere at sige. Alligevel bliver der jo snakket om tingene undervejs.

Og arbejdet?

- Ja, jeg arbejder på højtryk lige nu med den, som skal komme til foråret, (siger Rasmus – og Sabine supplerer med de tanker, man gør sig, når man henvender sig til børn). For det handler jo om alle de faser og overgange, man har her i livet. Ligesom det sker for Mira, der er usikker på nogle ting og ikke ved, hvad der venter.

- Jeg har tænkt længe over, hvordan man skal skrive for børn. Der er jo man-